

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

INDOKOLÁS:

A törvényszék I. r. és III. r. vádlott bűnösségét 2 rb. társtettségben elkövetett rablás büntettségben [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, egy esetben (3) bekezdés c) és g) pont, egy esetben (3) bekezdés g) pont], társtettségben elkövetett testi sértés büntettségben [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés 2.

fordulat], tártstettségben elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk.221. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és d) pont, valamint (4) bekezdés] és tártstettségben elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont],

II. r vádlott bűnösségét tártstettségben elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) és g) pont], bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulat], tártstettségben elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és d) pont, valamint (4) bekezdés] és tártstettségben elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont] mondta ki.

Az elsőfokú bíróság ezért I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra,

II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra, míg

III. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindhárom vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztéseket fegyházban rendelte végrehajtani és akként rendelkezett, hogy a velük szemben kiszabott szabadságvesztésből legkorábban kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe beszámítani rendelte a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt.

I. r. vádlottal szemben elrendelte a Szegedi Városi Bíróság 32.Fk.1213/2010/19. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, és a lefoglalás megszüntetése mellett azokat részben kiadni, részben megsemmisíteni rendelte.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költség túlnyomó részének megfizetésére a vádlottakat külön-külön, illetőleg egyetemlegesen kötelezte. 100.000.- forint bűnügyi költség állam általi viseléséről határozott.

Az ítélettel szemben I. r. vádlott és védője részben felmentésért, részben eltérő jogi minősítésért, másodlagosan enyhítésért,

II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért,

III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

I. r. vádlott a másodfokú bíróság előtt írásban is kifejtette álláspontját, melyben megerősítette a fellebbezését és kérte, hogy az általa az eljárás során tett beismerő vallomását fogadja el a bíróság a tényállás megállapítása alapjául. Egyebekben támadta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét. Kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe azt, miszerint igen hosszú ideje áll előzetes letartóztatásban és kedvezőtlenek a családi körülményei. Így az, hogy előzetes letartóztatása óta élettársa elhagyta és a közös gyerekeik nevelőotthonba kerültek, ő maga tüdőbeteg és a szülei idős korúak, édesapja tüdőbetegséggel, cukorbetegséggel és lábtrombózissal áll kezelés alatt, jussanak kifejezésre a büntetés kiszabása során.

Az I. r. vádlott védője a védelmi fellebbezést beadványában továbbra is fenntartotta, és akként módosította, hogy a I./ tényállási pont kapcsán a Be. 351. § (2) bekezdés a) és d) pontjára figyelemmel, megalapozatlanság miatt, eltérő tényállás alapján, eltérő jogi minősítés alkalmazását indítványozta. A II./ tényállási pont tekintetében elsődlegesen bizonyítás felvételét tartotta indokoltnak, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új

eljárásra utasítására a Be. 373. § (3) bekezdés a) pontja alapján, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A védő a I./ tényállási pontot érintően abból indult ki, hogy I. r. vádlott vallomása elfogadható és a tényállás megállapítása alapjául szolgálhat. Egyebekben támadta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét és rámutatott arra, hogy **1. sz.** és **2. sz.** tanúk vallomásának értékelése hiányos, így e körben az indokolási kötelezettségének sem tett eleget teljes körűen az elsőfokú bíróság.

A megváltoztatott tényállás alapján az I./ tényállási pont tekintetében az I. r. vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. tv. 176. § (4) bekezdése szerinti magánlaksértés büntetében és a 316. § (2) bekezdés 1. fordulata szerinti lopás vétségében indítványozta kimondani. A tényállás változatlanul hagyása esetére is a személyi szabadság megsértésének büntette miatti minősítést tartotta indokoltnak mellőzni.

Az I. r. vádlott védője az írásbeli beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben kérte tanúként kihallgatni a nyomozás során már kihallgatott (1. sz. név)-et és (2. sz. név)-et. A másodfokú eljárásban a fellebbezési nyilvános ülésen ezt visszavonta, mint ahogy azt is, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az első fokú ítéletet és utasítsa új eljárásra az elsőfokú bíróságot.

A II./ tényállási ponttal összefüggésben szintén eltérő tényállás megállapítását indítványozta és ennek következtében a kényszer és fenyegetés hatása alatt állt vádlott felmentését tartotta indokoltnak a Btk. 15. § c) pontjára figyelemmel.

Harmadlagosan az I. r. vádlott védője a büntetés lényeges enyhítését kérte.

II. r. és III. r. vádlott védői lényegében egyezően, eltérő tényállás megállapítását kérték. Álláspontjuk szerint a védenekik vallomásai elfogadhatóak, ezekre alapozható a tényállás. Ugyanakkor szerintük helytelenül járt el az elsőfokú bíróság, amikor **1. sz.** és **2. sz.** tanúk vallomásait elfogadhatónak tartotta.

Mind a II. r., mind a III. r. vádlott védője fenntartotta a büntetés enyhítését célzó fellebbezését. A II. r. vádlott védője kitért arra, hogy a II. r. vádlott szabadulása esetén el tudna helyezkedni, ennek igazolására egy egyszerűsített munkaszerződést csatolt. Továbbá okiratokat csatolt arra vonatkozóan, hogy a II. r. vádlott a büntetés-végrehajtási intézet keretein belül két képzési programban is részt vett, amely szintén azt igazolja, hogy szabadlára helyezése esetén törvénytisztelő életmódot kíván folytatni.

A III. r. vádlott védője hivatkozott arra, hogy a cselekmény elkövetésekor a védenke fiatal felnőtt volt, alacsony intellektusú személyről van szó, ami miatt az iskoláit sem tudta elvégezni, továbbá a jelentős időmúlás is az enyhítés mellett szól.

A fellebbezési főügyészség a Bf.477/2014/1-II. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet tárgyaláson bírálja felül és a tárgyaláson a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyben rendeljen el bizonyítást és ennek keretében ismertesse a nyomozati iratok III. kötet 483-487. oldalszámon lévő igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt. Ennek az volt az indoka, hogy az ítéleti tényállás az ítélet 4. oldalának utolsó előtti bekezdésében tartalmazta I. r. vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapítást. Ennek alapjául az elsőfokú bíróság tanácsának elnöke a 31. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalának első bekezdésében írtak szerint a nyomozati iratok III. kötet 477-481. oldalain lévő szakértői véleményt ismertette. Valójában a nyomozás során I.rendű vádlott tekintetében két elmeszakértői vélemény készült. A 477-481. oldalakon a 2012. április 6. napján készült szakértői vélemény 1. sz. sértett sérelmére elkövetett testi sértés büntette miatt folyó eljárásban készült. E bűncselekmény miatt azonban vádemelésre nem került sor. A jelen eljárásban elbírált bűncselekményekhez kapcsolódóan 2012. április 12. napján

ugyanazon szakértők (1. sz. és 2. sz. szakértők) készítettek szakértői véleményt, amely a nyomozati iratok III. kötet 483-487. oldalain található. Ezen szakvélemény a véleményi részében ugyanazt a megállapítást teszi, mint amit a másik, a tárgyaláson ismertetett szakértői vélemény is tartalmaz. Figyelemmel azonban arra, hogy a bíróság nem azt a szakértői véleményt ismertette, amely a jelen eljárásban elbírált bűncselekményhez kapcsolódik, ezért az ítéleti tényállásnak ez a része megalapozatlan.

A bizonyítási indítvány teljesítése mellett a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlotti és a védői fellebbezések nem alaposak, ezért az ügyészség írásbeli átiratában foglaltaknak megfelelő pontosítást, a középmentékre vonatkozó megállapítás kiegészítését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében felülbírált, és ennek során - miután a felülbírálat az első fokú ítélet meghozatalához vezető eljárás szabályszerűségére is kiterjedt - megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - a főügyészi átiratban írt, a bizonyítás felvételét szükségessé tevő eljárási szabálysértésen túl - az eljárási szabályokat betartva folytatta le az eljárást. Amint arra a fellebbviteli főügyészség is az átiratában rámutatott, a nyomozás során elkövetett eljárási szabálysértést megfelelő módon küszöbölte ki az elsőfokú bíróság. Helyesen járt el tehát, amikor a 49. sorszámú végzésével szakértőként kirendelte az SZTE Igazságügyi Orvostani Intézetét a halál oka és körülményei vizsgálatára vonatkozóan. A Be. 101. § (2) bekezdésének megfelelően a szakértői vizsgálat során két szakértő járt el, és ezzel az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyhatóvá tette a nyomozás során elkövetett eljárási szabálysértést. A törvényszék akkor sem sértett eljárási szabályt, amikor a tárgyaláson 3. sz. szakértő egyedül jelent meg és a feltett kérdésekre ő válaszolt, amely válaszokkal 4. sz. igazságügyi szakértő is egyetértett írásbeli nyilatkozatában. Ez a kialakult bírói gyakorlat szerint törvényes.

A kellő terjedelemben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen az elsőfokú bíróság túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, a részbeni megalapozatlanságot [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulat] az iratok alapján, illetőleg bizonyítás felvétele útján a Be. 353. § (1) bekezdése és a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva kiküszöbölte. Egyrészt tehát ismertetésre került a nyomozati iratok III. kötet 483-487. oldalain található elmeszakértői vélemény, amely véleményi részének egyébként megfelelt az első fokú ítélet 4. oldal utolsó előtti bekezdésében rögzített megállapítás.

Ezen túlmenően a történeti tényállás I. és II. pontja kisebb helyesbítésre szorult a következők szerint:

Az iratok alapján azt a következtetést lehetett levonni mindkét cselekmény tekintetében, hogy polgári jogi igényt nem terjesztettek elő az eljárás során.

Mindkét cselekmény vonatkozásában tényállásként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott a cselekmény elkövetését megbánta. Ezt a megállapítást a másodfokú bíróság nem tekintette a tényállás részének, a tényállásból mellőzte. A sértetti megbánás ugyanis nem ténykérdés, az a vádlottnak a cselekményhez való szubjektív, érzelmi viszonyulása, amelyet a vallomásaiban juttat kifejezésre. A jelen ügyben ráadásul ez a megállapítás azért sem volt helytálló, mert mindkét cselekményt érintően I. r. vádlott megbánásra utaló nyilatkozata valójában az általa elismert cselekmény megbánására vonatkozott. Azaz 2. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán arra, hogy ő csak az udvaron várakozott, míg a társai bementek a sértett lakóházába. Miután ő is bement, meglepődve tapasztalta a sértettel szembeni erőszakot, amihez ő nem is csatlakozott, sőt a

sértett kötelékeit elvágta és elmenekült a helyszínről. A 3. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán pedig a kényszer és fenyegetés hatására történt elkövetést hangsúlyozta, és ezt a védekezését az elsőfokú bíróság nem fogadta el.

Kiegészítette még a tényállást a másodfokú bíróság a megállapított tényállásból történt következtetéssel akként, hogy I. r. vádlott és III. r. vádlott az I./ és II./ tényállási pontban foglalt cselekmény elkövetése révén 233.330.- forinttal, II. r. vádlott az I./ tényállási pontban foglalt cselekmény elkövetése révén 33.330.- forinttal gazdagodott jogtalanul. A tényállásból kitűnően az I./ pontban az elkövetésben részt vett három vádlott összesen 100.000.- forintot vett el 2. sz. sértettől, míg a II./ pontban írtak szerint I. r. és III. r. vádlott 3. sz. sértettől 400.000.- forintot vett el. Az elvétellel összesen 500.000.- forint a vádlottakhoz került és ezzel ők jogtalanul gazdagodtak. Erre vonatkozó beismerő vallomás hiányában a másodfokú bíróság azt állapíthatta csak meg, hogy az elvett pénzből a vádlottak arányosan részesedtek.

A fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel vált irányadóvá a tényállás a felülbírálat során.

A felmentést célzó fellebbezések jelentős részben a bizonyítékok értékelését támadták. A vádlottak és védőik célja elsősorban az volt, hogy a vádlottak tagadó, illetőleg I. r. vádlott beismerő vallomása szolgáljon a tényállás megállapítása alapjául. Különösen a zárvatársak, mint tanúk vallomásainak elfogadását támadták a vádlottak és a védők. A másodfokú bíróság szerint azonban az elsőfokú bíróság igen alapos bizonyítási eljárást folytatott le, és a rendelkezésre álló releváns bizonyítékokat a vádlottak védekezése tükrében is körültekintően, részletesen értékelte. Az ítéletben is kitért az elsőfokú bíróság arra, hogy **1. sz.** és **2. sz.** tanúk nyilvánvalóan valamilyen előny reményében tettek terhelő vallomást a vádlottakra. Ez a körülmény azonban önmagában nem jelenti azt, hogy a tanúk szavahihetetlenek, csupán az általuk előadottakat még gondosabban kell értékelni és összevetni a bizonyítási eljárás egyéb adataival. Amennyiben ezek a vallomások összhangban állnak olyan bizonyítékokkal, köztük vallomásokkal, amelyek aggálytalanak tűnnek, úgy ezek a vallomások is alapját képezhetik az ítéleti tényállásnak. Ez még akkor is igaz lehet, ha ezek a vallomások nem minden apró részletre kiterjedően egybehangzóak. Az is könnyen belátható volt, hogy ezek a tanúk a tárgyaláson már eltérő körülmények között kellett, hogy nyilatkozzanak. Időközben a körülményeik is megváltozhattak és szembesülniük kellett a vádlottakkal is, az ő negatív értékítéletükkel, miszerint rájuk az egykori zárvatársuk terhelő vallomást tett. Életszerű, hogy a tárgyaláson az egykori zárvatársak már igyekeznek háritani a tettük súlyát, ami értelemszerűen megnyilvánult a vallomásuk megváltoztatásában is.

Az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyíték részletes összevetése nyomán jutott arra a következtetésre, hogy nem fogadható el I. r. vádlott azon védekezése, miszerint ő volt kinn az udvaron és a másik két társa ment be a lakásba és ő valójában a sértettet nem bántalmazta, tudomása sem volt arról, hogy ilyesmire sor kerülhet, és ő csak lopni ment. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság részletes magyarázatát adta annak, hogy 2. sz., 3. sz., 4. sz., **1. sz.** és **2. sz.** tanúk vallomásai és a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv adatai alapján miért volt cáfolható I. r. vádlott védekezése.

Ami a tényállás II./ pontját illeti, az elsőfokú bíróság szintén megfelelő magyarázattal szolgált arra, hogy miért látta a tényállást megállapíthatónak **1. sz.** és **2. sz.** tanúk I. r. vádlottal egybehangzó vallomásai és 3. sz. sértett tanú, 5. sz. tanú és az ítéletben felsorolt többi bizonyíték alapján. Megjegyzendő, hogy I. r. vádlott vallomásának elfogadása esetén sem lett volna megállapítható olyan szintű kényszer és fenyegetés, amely büntethetőséget kizáró ok megállapításához és ennek folyamányaként felmentéshez vezethetett volna.

A tényálláshoz fűződő indokolást mindössze egy helyen kellett elírás miatt kijavítani. Az ítélet 10. oldalának utolsó előtti bekezdésében a II./ tényállási pontra való hivatkozás téves volt, II. r. vádlottat az I./ tényállási pont érintette. A vádlott tehát az őt érintő I./ tényállási pontban foglalt cselekmény elkövetését tagadta az eljárás során.

Összefoglalóan tehát az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, másokat miért nem. Indokolása logikus, iratszerű, az elsőfokú bíróság elmélyülten foglalkozott az egymással szemben álló bizonyítékokkal, meggyőzően megindokolta a bizonyítékok mérlegelése eredményeképpen kialakított álláspontját.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott első fokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

Tekintve, hogy a megállapított tényállás megalapozott volt, a felmentést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az alapul elfogadott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is törvényes volt, megfelelt a hivatkozott Btk.-beli jogszabályhelyeknek. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokait maradéktalanul osztotta a másodfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a kialakult bírói gyakorlatra a vonatkozó eseti döntések megjelölésével.

A tényállás I./ pontjával összefüggésben osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy 2. sz. sértett 2011. december 9. napján, azaz a cselekmény másnapján a rendőrségen tett feljelentése hatályos magánindítványként értékelendő a magánlaksértés vonatkozásában. A feljelentés szerint (nyomozati iratok 55. oldala) a sértett feljelentést kívánt tenni ismeretlen tettesek ellen, akik 2011. december 8. napján éjszaka a (Település, utca, házszám) szám alatti ingatlanába ajtóberúgás módszerével bementek, és ott erőszakkal földre kényszerítették, kezeit és lábait összekötözték, tőle pénzt követeltek. Ennek helyes értelmezése szerint a sértett a felelősségre vonását kívánta azoknak, akik éjszaka, erőszakkal a lakásába behatoltak.

Az elsőfokú bíróság helyesen eljárva foglalkozott azzal a kérdéskörrel, hogy az elkövetéskor, avagy az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása indokolt. Az e körben kifejtetteket a másodfokú bíróság is osztotta és helytállónak tartotta azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú bíróság helyesen az 1978. évi IV. tv., azaz az elkövetéskor hatályos büntető törvény 2. §-a alkalmazásával és értelmezésével juthatott arra a következtetésre, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. a vádlottak számára kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé.

Az ítélet 21. oldalának utolsó előtti bekezdésében egy elírást kellett helyesbíteni, ugyanis nem a vádlottak cselekvőképességét, hanem a vádlottak cselekvőségét minősítette a bíróság.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében a súlyosító és enyhítő körülményeket mindhárom vádlott tekintetében maradéktalanul számba vette. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetések törvényesek voltak, így azok enyhítésére nem volt mód. A kialakult gyakorlat tükrében a vádlottakkal szemben alkalmazott szabadságvesztés büntetések inkább mértéktartónak voltak tekinthetők, mint eltúlzottan súlyosnak. A már említetteknek megfelelően a kiszabott büntetések törvényesek voltak, a mellett is, hogy az ítélet 23. oldal első bekezdésében foglaltak helyesbítésre szorultak. Az elsőfokú bíróság által kifejtett indoklás és a hivatkozott jogszabályok az első fokú ítélet meghozatalakor helyesek voltak, és a középérték kiszámítása is pontos volt, azonban

időközben a Btk. 81. § (4) bekezdését a 23/2014. (VII.15.) AB határozat 3. pontja visszamenőleges hatállyal megsemmisítette. Ebből következően a másodfokú elbírálás idején az irányadó büntetési tétel a halmazati szabályokra is figyelemmel öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés volt, ennek megfelelően a középérték tíz év szabadságvesztés volt.

A kiszabott szabadságvesztések tehát törvényesek voltak, azok a belső arányosítás követelményének is megfeleltek.

A végrehajtási fokozat alapja helyesen a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja volt, ennek megfelelően helyesbíteni kellett az ítélet 23. oldalán a 3. bekezdésében foglaltakat.

A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja szerint vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a bñncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bñncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerzett. Az elsőfokú bíróság ugyan elmulasztotta, de a másodfokú bíróság pótolta azt a ténybeli megállapítást, hogy a vádlottak a bñncselekmények elkövetése révén milyen pénzösszeggel gazdagodtak. Ezt a gazdagodást el kellett vonni a már hivatkozott törvényhely értelmében.

Az egyéb rendelkezések közül a bñnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés szorult megváltoztatásra. Az elsőfokú bíróság a bñnügyi költség viseléséről alapvetően helyesen és törvényesen rendelkezett, azonban elkerülte a figyelmét, hogy a 140. sorszámú végzésével megállapított orvosszakértői díj a költségjegyzékbe nem került bejegyzésre, holott a díjmegállapító végzés 2014. július 8. napján jogerőre emelkedett. Az e végzéssel megállapított 24.560.- forint nem került összeadásra a többi felmerült bñnügyi költséggel és ezért a másodfokú bíróság megállapította az eljárásban felmerült bñnügyi költség helyes összegét, és mivel ez a 24.560.- forintos tétel III. r. vádlottat érintette, az őt terhelő bñnügyi költség összegét kellett 24.560.-forinttal növelni.

A másodfokú bíróság a kifejtettekre tekintettel az első fokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a már írtak szerint megváltoztatta, egyebekben viszont, mivel a védelmi fellebbezések a kifejtettek miatt nem vezettek eredményre, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú iratokban a 144. sorszám alatti irat tartalmának megfelelően az volt megállapítható, hogy I. r. vádlott 2014. július 16. napjától a másodfokú határozat meghozataláig továbbra is ténylegesen előzetes letartóztatásban volt. A másik két vádlott, III. rendű vádlott neve és II. rendű vádlott neve pedig az első fokú ítélet kihirdetése óta voltak előzetes letartóztatásban. A Btk. 92. § (1) bekezdésének megfelelően a másodfokú bíróság a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A Be. 117. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a vádlott személyi adatainak nem képezi részét a fogvatartás helye. Erre figyelemmel a vádlottak személyi adataiból a másodfokú bíróság mellőzte a fogvatartás helyére való utalást.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és a 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte külön-külön a vádlottakat, nevezetesen I. r. és II. r. vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védő tevékenységével felmerült bñnügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § megfelelő értelmezése zárja ki.

Szeged, 2015. március 17.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.578/2014/13. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.59/2013/143. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható mindhárom vádlott vonatkozásában.

Szeged, 2015. március 17.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke